

Forfatter: Skram, Erik

Titel: Udrag fra Gertrude Coldbjørnsen (Danske Klassikere)

Citation: Skram, Erik: "Gertrude Coldbjørnsen", i Skram, Erik: *Gertrude Coldbjørnsen*, udg. af Pil Dahlerup, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skrame01-shoot-idm140171027430416/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Gertrude Coldbjørnsen

jeg kunde overkomme og tog hjem med mig. Saa læste jeg om Aftenen i den under Bordet med min latinske Grammatik opslaaet foran mig, blev undertiden greben, fortalte en Løgn om, hvorfra jeg havde Bogen, og fik frygtelige Prygl. – Denne Onkel med sine Romaner er det eneste Lyspunkt, jeg kan huske fra min Barndom.

»De var aldrig ude med nogle Venner?»

»Jeg havde ingen. – Den Dag jeg blev Student var jeg for første Gang i Skoven med mine Kammerater – saadan Noget som Skole-skovture var naturligvis aldrig faldet i min Lod. Jeg havde aldrig været uden for Byen før. Vi kom ikke længre end til Charlottenlund. Der drak de mig døddrukken og lod mig ligge hos en Vært i et Telt. – Saa afholdt var jeg.

»Men Deres Moder da?»

»Har jeg aldrig kendt. Jeg antager, at det at være gift med min Fader har været god Grund for hende til at se at blive Livet kvit.

Skønt Advokatens Tone var haard og haaniig overlegen, klang der en Smærte gennem Ordene, som gjorde et stærkt Indtryk paa hans Tilhører. Frederik Winge, Lægen, blev hængende i sørgmodige Betragtninger paa den Andens Vegne.

»Paa denne Maade«, sagde han, »har De havt Meget at indhente«.

»De kan sværge paa det«, svarede Advokaten og rettede paa sit hvide Slips, »og det ser lidt komisk ud, naar en gammel Hest laver sig til at sætte an i Springs«.

Lægen vilde have svaret, men blev distrait ved at se en Dame med en blegrød Parasol komme vandrende ad Stien tværs over Mosen i den brændende Sol.

»Jeg tror saa skam, det er min Kone, som kommer spaserende der«, sagde han.

»Hvor? – dér – naa, det maa jeg sige i al den Sol!»

De to Herrer fulgte en Tid lang tavst Damen med Øjnene, den ene ligegyldig, den anden med et Spil i alle Miner, som røbede en levende Interesse.

»Hun er bleven utaalmodig, fordi vi ikke kom, hun er gaaet os i Møde. – Bliv siddende, lad os se, hvad hun gør, naar hun kommer til Foden af Bakkens«, sagde Lægen og talte i den dæmpede Tone, en Elsker anslaa, naar han dvæler ved Beviserne paa sin Elskedes Kærlighed. Advokaten havde i Øvrigt ikke endnu tænkt paa at rejse sig, hans Bevægelse havde kun galdt hans Magelighed.